

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. T. N. H.,** zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2012, čj. CPR-3114/ČJ-2012-9CPR-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 10. 2012, čj. 58 A 44/2012 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce pobýval ode dne 1. 8. 2007 na území ČR bez víza nebo jiného oprávnění k pobytu, neboť dne 31. 7. 2007 mu uplynula platnost víza k dlouhodobému pobytu za účelem studia v ČR. Policie České republiky, Krajské ředitelství Moravskoslezského kraje, Odbor cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydalo dne 15. 1. 2012 rozhodnutí čj. KRPT-21126/ČJ-2011-07022-SV, kterým žalobci uložilo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Zároveň správní orgán I. stupně stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na

území členských států Evropské unie, na 2 roky. Počátek této doby určil v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání k žalovanému, který jej v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl. Žalobce následně brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke krajskému soudu, jenž ji svým výše uvedeným rozsudkem taktéž zamítl a potvrdil tak závěry v rozhodnutí žalovaného.

II.
Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku

[3] V odůvodnění napadeného rozsudku se krajský soud plně ztotožnil se závěry žalovaného. Krajský soud uvedl, že žalovaný vycházel z řádně zjištěného stavu věci, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí a jakými úvahami byl žalovaný při hodnocení těchto důkazů veden.

[4] Krajský soud vycházel z následujících skutkových okolností zjištěných správním orgánem I. stupně a žalovaným. Žalobce v období od 1. 8. 2007 do 3. 3. 2011 pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Pečoval o svoji manželku a syna, kteří měli oba povolen pobyt na území ČR. S manželkou uzavřel sňatek dne 21. 5. 2008 na vietnamském velvyslanectví v Praze a syn se jim narodil dne X. Syn žalobce má chronické zdravotní problémy, což bylo také důvodem, proč s ním v červenci 2011 manželka stěžovatele odcestovala do Vietnamu, zde ho zanechala svým rodičům a vrátila se dne 22. 11. 2011 zpět do ČR. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky, odboru migrační a azylové politiky, ze dne 4. 3. 2011, bylo vycestování žalobce možné, neboť nebyl shledán důvod znemožňující vycestování do země státního občanství.

[5] Žalobce v žalobě nejprve napadl procesní pochybení správního orgánu I. stupně a jejich hodnocení žalovaným. Podle žalobce správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zákonem, pokud vyrozuměl právního zástupce o sepsání protokolu o vyjádření žalobce dne 23. 11. 2011, až dne 24. 11. 2011, tedy den poté, kdy se měl úkon před správním orgánem I. stupně konat. Žalovaný k tomu uvedl, že tuto svou chybu správní orgán I. stupně napravil tím, že žalobce předvolal prostřednictvím jeho právního zástupce k sepsání protokolu dne 30. 11. 2011. Dále žalovaný souhlasil s názorem žalobce, že je třeba za nezákonný považovat postup správního orgánu I. stupně, který nevyrozuměl žalobce, respektive jeho právního zástupce, o sepsání protokolu o výslechu svědka – majitelky ubytovny S., kde byl žalobce se svou manželkou hlášen k pobytu – ze dne 11. 11. 2011. Žalovaný tuto procesní vadu zhojil tím, že nepovažoval uvedený důkaz za procesně účinný. Skutečnosti relevantní pro rozhodnutí v této věci, které ze svědecké výpovědi vyplývají, však byly zjištěny také z vyjádření samotného žalobce ze dne 30. 11. 2011. Nepřihlédnutí k důkazu svědeckou výpovědí proto na zjištěném skutkovém stavu nic neměnilo.

[6] S uvedenými závěry žalovaného se krajský soud ztotožnil a uvedl, že se nejednalo o pochybení, která by mohla ovlivnit zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí.

[7] Stejně tak dal krajský soud za pravdu žalovanému v otázce posouzení zásahu do rodinného nebo soukromého života žalobce v důsledku vydání rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný uvedl, že žalobce téměř 3,5 roku pobýval vědomě na území ČR neoprávněně a v průběhu správního řízení nezjistil existenci takových jeho rodinných a soukromých vazeb k území ČR, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se svou manželkou a synem spolu mohou žít na území, kde budou mít všichni tři legální pobyt, což nemusí být výhradně na území ČR. Navíc žalovaný upozornil, že žalobce svůj rodinný život založil v době, kdy jeho pobyt v ČR již byl neoprávněný a nemohl si tak být nevědom důsledků z toho vyplývajících.

III.
Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojil žalobce (stěžovatel) kasační stížností, ve které navrhoval zrušení napadeného rozsudku z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Nejprve stěžovatel napadl pochybení správního orgánu I. stupně, který provedl dne 11. 11. 2011 výslech svědka – majitelky ubytovny S. – aniž by o tomto úkonu uvědomil stěžovatele, respektive jeho právního zástupce. Žalovaný sice potvrdil, že k sepsání protokolu o výslechu svědka došlo nezákonným způsobem, a proto k tomuto důkazu nepřihlížel; podle stěžovatele však takové odůvodnění nezákonného a nepřezkoumatelného postupu správních orgánů nemůže obstát. V této souvislosti také stěžovatel odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2007, čj. 11 Ca 310/2006, podle kterého skutečnost, že žalobce neměl možnost se aktivně účastnit výslechu svědkyně, způsobuje vadu řízení před správním orgánem, jež mohla mít za následek nesprávné posouzení věci. Stěžovatel dále upozornil, že se nejednalo o ojedinělý exces, ale o evidentní snahu správního orgánu I. stupně provádět úkony v řízení bez právního zástupce stěžovatele. To dokládá též skutečnost, že správní orgán I. stupně zcela rezignoval na vyrozumění právního zástupce stěžovatele o sepsání protokolu o vyjádření stěžovatele ze dne 23. 11. 2011.

[10] V rámci další kasační námitky stěžovatel namítl rozpor rozhodnutí žalovaného s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, pokud by představovalo zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to podle stěžovatele bez jakýchkoliv dalších podmínek. Stěžovatel přisvědčil, že v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepobýval na území České republiky společně se svým synem, ten však musel odcestovat do Vietnamu z důvodu jeho závažné nemoci, neboť v ČR mu nebylo možno z finančních důvodů zabezpečit lékařskou péči. Vycestování syna přitom bylo způsobeno zejména nezákonným rozhodnutím správního orgánu I. stupně a také nezákonným postupem správního orgánu rozhodujícím o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, kterou stěžovatel inicioval již dne 27. 12. 2010 a která

je vedena pod čj. OAM-46306-4/DP-2011 u Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky. Uvedl také, že Nejvyšší správní soud již několikrát zmínil, že „soukromý život“ je judikaturou Evropského soudu pro lidská práva vykládán v širokém smyslu a nezahrnuje pouze nejbližší okolí jednotlivce, v němž žije, chápáno jako rodina a domov. Toto žalovaný vůbec nereflektoval.

[11] Ve své poslední kasační námitce stěžovatel uvedl, že správní orgán a také žalovaný postupovaly nezákonně, jestliže ve výroku rozhodnutí spojily dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území s vykonatelností, neboť takový výrok nemá oporu v právních předpisech, a je tedy nepřezkoumatelný. Na podporu tohoto tvrzení odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2011, sp. zn. 11 A 278/2011, a taktéž na to, že posouzení této právní otázky bylo postoupeno rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

IV.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost.

[14] Soud nejprve posoudil namítaná procesní pochybení správních orgánů a dále se zabýval otázkou, zda rozhodnutí o vyhoštění představovalo zásah do rodinného či soukromého života stěžovatele. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl procesní pochybení správních orgánů spočívající v nezákonně provedeném důkazu – výslechu svědkyně, o kterém nebyl stěžovatel, respektive jeho právní zástupce uvědomen. Taková procesní vada nemůže být podle stěžovatele zhojena ani tím, že tento důkaz žalovaný nepovažoval za procesně účinný.

[16] Ze správního spisu soud ověřil, že na základě výslechu svědkyně správní orgán I. stupně zjistil následující skutečnosti relevantní pro řízení o vyhoštění stěžovatele. Manželka stěžovatele odcestovala 4. 7. 2011 do Vietnamu, kde zanechala jejich nemocného syna svým rodičům, a zpět do ČR se má vrátit do konce listopadu 2011. Dále ze spisové dokumentace vyplývá, že stěžovatel ve svém vyjádření, o němž byl sepsán protokol dne 30. 10. 2011, uvedl tytéž informace. Je tedy zřejmé, že správní orgán I. stupně i žalovaný měly dostatek relevantních podkladů rozhodnutí i bez skutečností zjištěných z předmětné svědecké výpovědi. Nejvyšší správní soud proto považuje za správný postup žalovaného, který uznal, že se jednalo o procesní vadu správního orgánu I. stupně a zhojil ji tím, že nebral tento nezákonně provedený důkaz v potaz. Tento postup není v rozporu s bazálními zásadami správního řízení a neústí tak do nezákonnosti rozhodnutí, jak se mylně domnívá stěžovatel.

[17] V této souvislosti stěžovatel dále uvedl, že z výslechu svědkyně vyplynuly i další skutečnosti, jež nebyly součástí vyjádření žalobce ze dne 30. 11. 2011 a byly následně stěžovateli přičteny k tíži. Nespecifikoval však, o jaké přesně skutečnosti se mělo jednat. Nejvyšší správní soud ze správního spisu žádné skutečnosti, které by byly správním orgánům známy pouze z výpovědi svědkyně a byly by přičteny stěžovateli k tíži, neshledal.

[18] V návaznosti na odkaz stěžovatele na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 310/2006 zdejší soud uvádí, že taktéž souhlasí s tam uvedeným závěrem, že „[s]*kutečnost, že žalobce neměl možnost zúčastnit se aktivně výslechu svědkyně, způsobuje vadu řízení před správním orgánem, která mohla mít za následek nesprávné posouzení věci.*“ Stejný závěr vyplývá také z judikatury zdejšího soudu (srov. rozsudek ze dne 21. 2. 2007, čj. 1 Azs 96/2005 – 63, č. 1181/2007 Sb. NSS). K tomu je však třeba dodat, že v nyní posuzovaném případě neměla tato procesní vada za následek nesprávné posouzení věci, neboť, jak bylo opakovaně uvedeno, skutečnosti zjištěné na základě předmětné svědecké výpovědi, byly zjištěny i z vyjádření stěžovatele; žalovaný navíc tuto procesní vadu zhojil tím, že považoval tento důkaz za procesně neúčinný.

[19] Stejně tak zdejší soud nepovažuje za opodstatněné tvrzení stěžovatele, že se správní orgány evidentně snažily provádět úkony v řízení bez právního zástupce stěžovatele. Obě procesní pochybení správního orgánu I. stupně, která by mohla pravdivosti tohoto tvrzení nasvědčovat (tedy svědecká výpověď, o které nebyl stěžovatel vyrozuměn a pozdní informování o sepisu protokolu o vyjádření stěžovatele ze dne 23. 11. 2011), totiž byla v průběhu správního řízení, ať už správním orgánem I. stupně či žalovaným, napravena.

[20] Nejvyšší správní soud se dále věnoval kasační námitce týkající se nesprávného právního posouzení otázky zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele, k němuž mělo dojít vydáním rozhodnutí o vyhoštění. Soud v této věci ze správního spisu ověřil, že rodinnou vazbu stěžovatele na území ČR v současnosti představuje jeho manželka, která je státní příslušnicí Vietnamu a na území ČR pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Nezletilý syn stěžovatele se v současnosti nachází ve Vietnamu.

[21] Jak vyplývá z dřívější judikatury zdejšího soudu (navazující na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva), zásah do soukromého a rodinného života cizince způsobený jeho vyhoštěním by musel mít určitou intenzitu, aby představoval porušení práv garantovaných čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71 a ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 - 65). Přestože není pojem rodinného života Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod definován, je vždy vykládán s důrazem na fungující (reálný) rodinný život.

[22] V nyní projednávané věci je možné na základě zjištěných skutkových okolností konstatovat, že stěžovatel se svou manželkou a nezletilým synem tvoří reálně fungující rodinu. Tato rodinná vazba stěžovatele však není nezbytně vázána na území ČR, neboť jeho manželka je státní příslušnicí Vietnamu a jeho nezletilý syn na území Vietnamu

pobývá. Zdejší soud tak dává za pravdu správním orgánům i krajskému soudu, podle nichž může rodina stěžovatele společně žít jinde, kde budou mít všichni povolen pobyt. Vyhoštění cizince tak nemůže mít za následek nepřiměřený zásah do rodinného života stěžovatele, neboť mu nebude znemožněno své rodinné vazby uchovat, byť je nebude moci udržovat přímo na území ČR. Nelze tak dospět k závěru, že by zájem stěžovatele na ochraně jeho rodinného a soukromého života převážil nad veřejným zájmem na vyhoštění cizince.

[23] Ve své kasační stížnosti stěžovatel také upozornil, že podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména *„závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*“. Dále namítal, že zásahem do rodinného a soukromého života zcela jistě nelze považovat pouze existenci rodinných vztahů na území ČR, naopak je třeba pojem „soukromý život“ vykládat v širokém smyslu. K tomu soud uvádí, že považuje za správný postup správního orgánu I. stupně i žalovaného, které vzaly v úvahu všechny jimi zjištěné skutečnosti a nedospěly přitom k závěru, že by vyhoštěním stěžovatele bylo zasaženo do jeho rodinného či soukromého života. Na základě uvedeného ustanovení vzaly správní orgány v potaz, že stěžovatel pobýval na území ČR téměř 3,5 roku neoprávněně a také skutečnost, že jeho rodinné vazby nejsou navázány přímo na území ČR. Také je třeba v této souvislosti reflektovat skutečnost, že stěžovatel založil svůj rodinný život v době, kdy již pobýval na území ČR vědomě neoprávněně a mohl tak předpokládat situaci, do jaké se jeho rodina dostane. Za důvodný nepovažuje soud ani argument stěžovatele, že vycestování jeho syna bylo způsobeno nezákonností postupu správního orgánu I. stupně či Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně totiž soud považuje za zákonné a postup na druhém místě jmenovaného správního orgánu v této chvíli není předmětem přezkumu.

[24] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele bylo možné vydat, neboť jím nebylo zasaženo do jeho rodinného a soukromého života.

[25] V rámci poslední kasační námitky tvrdil stěžovatel nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů spočívající v tom, že spojily dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR, s vykonatelností rozhodnutí, což nemá oporu v právních předpisech. Tuto námitku Nejvyšší správní soud musí odmítnout jako nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel vznesl poprvé až ve své kasační stížnosti, přestože ji mohl uplatnit již v řízení před krajským soudem. Z tohoto důvodu zdejšímu soudu nepřísluší se jí zabývat.

V.
Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[26] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední

povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu